

LINDSEY KELKOVÁ

Zbožňuji Vánoce

Dvanáct vánočních dnů – a Angela
bude potřebovat každý z nich...

Zbožňuji
Vánoce

Zbožňuji Vánoce

LINDSEY KELKOVÁ

Přeložila Blažena Kukulišová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2013 Lindsey Kelk
All rights reserved.

Z anglického originálu *I Heart Christmas*
(Published by Harper, London, 2013)
přeložila © 2014 Blažena Kukulišová
Redakce textu: Melita Denková
Jazyková korektura: Mirka Jarotková

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-226-9

*Zčásti pro Bernardovo tančení,
zčásti pro Mattovy vousy a zcela pro Terri Whiteovou.*

Poděkování

Moji milí, prosím přijměte tohle virtuální objetí jako vánoční přání, které nebudu mít čas poslat, a vězte, že jsem požádala Santu, aby vás všechny dal na seznam „hodných“. Prý jste zlatí. Rowane Lawtone, díky, že jsi vše, co jsi, a žes mi tehdy na večeri nedovolil olíznout Briana Coxe. Díky všem ostatním u Furnisse Lawtona a Jamese Granta, zvláště Liane, Blaise a Georgie (co se děje u karaoke, zůstane u karaoke) a Izzymu, Johnu a Willovi; díky, že jste při Kelktails trpěli tak tiše.

Až Lynne Drewová jednoho dne prohlásí „kašlu na to, zcvokla se“, skončím u HarperCollins, takže díky, Lynne, žes to ještě neřekla. Bez tebe bych nic nedokázala. Totéž platí pro Thalii Suzumovou: jsi až absurdně nápomocná, chápající, setsakra dobrá ve své práci a *navíc* umíš svíčku na lopatkách bez opory. Moc ti závidím. U HC je asi tisíc lidí, jimž patří moje díky, ale ty nejláskyplnější a ozdobené spoustou třásniček si zaslouží Lucy, Jaime a Martha, které mě letos skutečně protrpěly. Omlouvám se. A taky předem pro příště.

Nemůžu tady použít emotikony, což mě opravdu omezuje při vyjádření citů. Ale všem na Twitteru a FB, jste mí rádcové, pokusní králíci, kamarádi pro pokec a především důvod, proč tohle dělám. Moc vám děkuju. Letos jsem se s mnoha z vás setkala, což bylo úžasné (zvláště při Kelktails!), a upřímně mě dojíká každý vzkaz, který dostanu – když nemám čas odpovědět, je to jen proto, že už zase píšu další knihu, ne že bych si při jeho čtení trochu nepobřečela. Bez vás bych tohle nemohla dělat, doslova, čímž chci říct, že by mi to v HarperCollins jednoduše nedovolili.

Lidi se mě neustále ptají, kde čerpám inspiraci a jestli je nebo není těžké být spisovatelkou. Nebýt nich, nebyly by žádné knihy, jen spousta rezavých vlasů, nezdravé domáhání se pozornosti a problém s pitím.

Díky vám všem to můžu nazvat „spisovatelstvím“. Emmo Ingramová, Ano Mercedes Cardenasová, Sarah Donovanová, Rachael Wrightová, Jackie Dunningová, Julie Allenová a Rebecca Alimenová, a taky Tracy Solomonová a Michelle Dortignacová – díky, že jste se mě ujaly a daly mě zase dohromady tak, jak bylo zapotřebí.

A díky Jacku Murnighanovi, Terri Whiteové, Delle Bolatové, Beth Ziemacki, Ryanu Childovi, Ilaně Foxové a všem ostatním, bez nichž by tu tahle kniha nebyla. Bez vás bych tady nebyla já. Nemám slova, jimiž bych tohle vyjádřila.

Což je trochu průser, když se zamyslíte nad tím, jakou mám práci.

Kapitola první

„Můžeš mi nějak rozumně vysvětlit, proč táhnu tuhle věc ulicemi Brooklynu?“ hekala Jenny, supící za majestátním vánočním stromem vysokým přes dva metry. „Když máš na tyhle věci naprosto přijatelného mužského? Jakej má smysl bejt vdaná a nenechat ho, aby vláčel všechny těžký krámy?“

„Protože jsme silné, samostatné ženské, které nepotřebují, aby za nás něco nosili muži,“ nabídla jsem odpověď a roztřeseně šátrala po klíči od předního vchodu. „Jsme ženy, slyšte náš křik.“

„Jsem žena, slyš, jak si objednávám dodávkovou službu, abych se nemusela dřít sama,“ vrčela Jenny s pusou plnou nejkvalitnější Douglasovy jedle. „A vůbec, kde vězí Alex? Není tohle jedna z těch kýčovitých sraček, co byste měli dělat spolu?“

„Je někde venku.“ Klopýtala jsem pozpátku k výtahu, táhla brblající Jenny a strom za sebou a předstírala, že nevidím stopu jehličí. „Sám bůh ví kde.“

„Ve tvým podání zní manželství vážně jako sen,“ odpověděla Jenny.

Tušila jsem, že dostat strom nahoru do bytu nejspíš nebude dokonalý zločin. Správce našeho baráku mě už i tak zuřivě nenáviděl. Netušila jsem, jestli pořádně nerozumí tomu, co říkám, protože mu dělá potíže můj přízvuk, nebo ho štve, že si ještě nepamatuju, která popelnice je na recyklování a kam patří ostatní smetí. Taky existovala malá šance, že mu vadí, kolikrát jsem si zapomněla klíče, když byl Alex na turné, já se tím pádem ve tři ráno nemohla dostat domů a volala mu, ať mi přijde otevřít. Tak či onak, neměl mě kdovíjak v lásce a tenhle bezpochyby sváteční, ale nevyžádaný koberec jehličí z vánočního stromu ve vstupní hale mu nejspíš náladu nespraví.

„Nevím, kam Alex chodí.“ Couvala jsem po špičkách do výtahu a snažila se nezakopnout o vlastní nohu a neskácet se. Už zase. „Pořád někde courá a je příšerná zima na to, abych courala s ním. Kromě toho jsem

chtěla koupit stromek. A chtěla jsem to udělat s tebou, ó nejlepší kámoško v celým vesmíru.“

Jenny vystrčila hlavu zpoza větví, přimhouřila oči a upřeně se na mě zadívala.

„Řekl ti, že zatím stromek mít nemůžeš, co?“

„Ano, madam,“ přikývla jsem.

„A proč ne?“

„Protože jsem ještě nesklidila nádobí od Díkůvzdání,“ přiznala jsem. Ne že bych talíře nešoupla do myčky, jen jsem je z ní nevytáhla. Víc než týden. „Ale stromek jsem potřebovala. Mám za sebou divnej den.“

„Seš příšerná.“ Jenny vyjekla, protože se během dvou minut poosmnácté píchla. „A žes měla divnej den, tak sis musela koupit vánoční strom? Nemohla sis jednoduše koupit boty jako normální lidi? V tomhle scénáři seš divná spíš ty.“

„Něco se děje v práci,“ řekla jsem, horečně tiskla tlačítka a přála si, aby se dveře zavíraly rychleji. „Na tuty. Delia a Mary si pořád něco šuškej za zavřenýma dveřma.“

„Nesedíš s Mary v jedný cimře?“ zeptala se Jenny. „Co jako děláš, šmíruješ je na dámách?“

„No, víš, máme teď každá svou kancelář.“

S Mary, editorkou *Glossu*, jsme se zpočátku dělily o velkou, krásnou místnost, ale protože jsem si ustavičně prozpěvovala muzikálové hity, když jsem se snažila soustředit, a tu a tam jsem si pro pobavení pustila přes YouTube video koťátek s narkolepsií, nechala Mary uprostřed postavit zeď. Snažila jsem se nebrat si to osobně. Pokud nedokáže ocenit mé obdivované (mnou) provedení „I Know Him So Well“, její škoda.

„Ale něco se rozhodně děje. Obě si v diářích vyhradily nějaký čas a...“

Stříbrné dveře se na chvíličku klouzavě zavřely a vzápětí zase otevřely, aby mohl nastoupit další pasažér.

„Ať to není správce, ať to není správce,“ šeptala jsem do větví svého senzačního stromu.

„Ahoj, já jsem Jenny.“

Než jsem stačila dopovídat své nepochybně paranoidní pracovní teorie, Jenny mi skočila do řeči a zavrnila, jak nejlépe to svedla, své „ahoj,

sexy chlapce“. Vklíněná za stromem jsem sice nikoho neviděla, zato jsem slyšela, jak do Jennyina představování bliká její nejjiškrnější úsměv. Přidřepala jsem a švidrala přes větve, abych si lépe prohlédla terč, ale podařilo se mi jen dostat spoustu mízy do oka a zahlédnout náznak velice lesklých hnědých vlasů.

„Ehm, ahoj,“ odpověděl hluboký hlas, který určitě nepatřil našemu sukovitému italskému správci. „Já jsem Doug.“

„Doug?“ Jenny jméno zopakovala, jako by v životě neslyšela nic zajímavějšího. Netušila jsem, jestli už někdo stiskl tlačítko nebo ne. Příšerně se mi chtělo čůrat. „Jste tu asi nověj, co?“

„Docela jo,“ potvrdil. Opřela jsem se zády o stěnu výtahu a vytáhla se v konverskách na špičky, abych si Douga prohlídla. Pokud se tak opravdu jmenoval. „Bydlíte až nahoře?“

„Víceméně,“ odpověděla Jenny se zvonivým smíchem, který ve mně probouzel touhu praštit ji. „Jsem holka z Manhattanu. Tady bydlí moje nejlepší kamarádka, což nejspíš znamená, že tu skoro bydlím i já, no ne?“

„Těší mě,“ vykřikla jsem zhruba tím směrem, kde se nacházel Doug, ústa plná stromu. Nechutnal až tak dobře, jak voněl. „Já jsem Angela.“

„A sakra,“ odpověděl Doug. „Nevěděl jsem, že se tu někdo schovává. Ahoj.“

„Je za tím stromem,“ vysvětlila Jenny.

„Jo ták,“ podivil se Doug. Evidentně nebyl kdovíjak bystrý.

„Tady vystupuju,“ oznámil, když ve třetím patře cinkl zvonek a dveře se otevřely. „Dobře se bavte.“

„Budeme,“ slyšela jsem Jenny. „Vždycky se bavíme.“

„Seš příšerná koketa,“ řekla jsem, když se dveře rychle zavřely a prořízly sexuální napětí. „Nemáš snad svýho kluka?“

„Ne, nemám a jenom jsem flirtovala.“ Jenny se nějak podařilo najít si cestu přes strom a praštit mě do ramene. „Klid, mamko.“

Chvilí jsem mlčky zvažovala, jestli se mám zeptat, a pak jsem to udělala. „Byl sexy?“

„Úplně boží,“ povzdechla si. „Vypadal jako Clark Kent. Opravdovej gentleman. Můžu aktivovat kouřovej alarm? Abych viděla, jestli nám přijde na pomoc?“

„Byla by sranda tohle vysvětlovat Alexovi,“ zabručela jsem v našem patře a vystrčila Jenny pozpátku ze dveří. „Promiň, miláčku, založily jsme v bytě požár, abysme viděly, jestli je náš novejš souseď zeďdola tak galantní, jak Jenny usoudila po rozhovoru, co trval čtrnáct vteřin.“

„Trhni si,“ odpověděla a pro zdůraznění zvedla prostředník.

„Skutečná dáma, hodná opravdového gentlemana,“ usmála jsem se přes strom.

O hodinu, dvě hádky a tři piva později stál vánoční strom (jakžtakž) bezpečně ve stojanu a pyšně se vypínal v obýváku. Nakláníl se jen trošku doleva a dokonce jsme zvládly rozvěsit svěťýlka, aniž bychom se vzájemně uškrtily, ale absolutní vyčerpání a zoufalá žízeň nás donutily udělat si při zdobení pivní pauzu.

„Nedokončila jsi to svý povídání.“ Jenny si vytáhla ze svetříku zbloudilou jehličku a hodila ji znechuceně na zem. Je ohromně ohleduplná. „Tak co se děje v kanclu?“

„Nemohla jsem nic dokončit, protože jsi měla uši jen pro Douga a nějak tě to přestalo zajímat,“ utrhla jsem se na ni. „Vlastně jsem byla teprve na začátku.“

„Tak přestaň kňourat a vyklop to.“ Jenny si zastrčila nohy pod zadek. „No, co se děje v *Glossu*?“

Gloss začal vycházet před deseti měsíci a proti všemu očekávání si vedl velice dobře. Ostatní časopisy mizely z regálů, zato náš bezplatný týdeník byl všude. Dokonce jsme začali vydávat vylepšenou verzi pro iPad, za kterou lidi skutečně platili – fakt šílený. Ale zatímco jsem horlivě zvedala ruku a tvrdila, že je redakční rada fantastická (možná proto, že jsem byla zástupkyně šéfredaktora), ve skutečnosti všechno záleželo jen na Delii. Byla přímo neuvěřitelná byznysmenka, nikdo na celém světě jí neuměl říct ne. Pokaždé když jsem ji viděla, jsem měla chuť zatančit taneček a obětovat kůzle. Nebo jí třeba jen dát tyčinku Kit Kat. Připouštím, že jak časopis narůstal, vídala jsem ji čím dál míň. Věděla jsem, že ji její dědeček Bob, prezident Spencer Media a náš svrchovaný šéf, zaučuje pro postup vzhůru do vedení společnosti, a přestože jsem to Delii přála, neuměla jsem si představit, že z časopisu zmizí. Bob je v podstatě něco

jako vydavatelský Donald Trump, což by mohlo znít nadneseně, kdybych nevěděla úplně určitě, že si Delia s tímhle Donaldem tyká. A přestože je klub newyorských miliardářů větší, než si třeba myslíte, je Donald Trump přece jen někdo. Elita.

„Nic konkrétního,“ řekla jsem. „Jen takovej pocit. Mary a Delia spolu pořád cosi řeší, a když se k nim přiblížím, ztichnou, takže...“

„Jsou moc tiché, nebo ty moc hlučná?“ zeptala se Jenny. „Svátky jsou za dveřma. Nejspíš tam už od prvního prosince poletuješ v nějakým ohavným santovským svetru a prozpěvuješ vánoční odrhovačky, že jo?“

„Nech toho.“ Nepotřebovala vědět, že přesně tohle dělám. „Zkrátka se chovají divně, chápeš? Něco se děje.“

„Nenapadlo tě jednoduše se jich zeptat?“

Objevné pojetí. Jen jsem zírala. Ach, Jenny, ty a tvůj zdравej selskej rozum.

„Ehm, ne.“

„Jasně,“ povzdechla si. „Přece neuděláš něco tak samozřejmýho, co?“

„Jdi někam.“ Vymrštila jsem se, vytáhla z lednice dvě studená piva, otevřela je a jedno jí podala. „Chci jenom, aby bylo všechno v pohodě, to je celý.“

„Kdyby ne, už o tom víš,“ ujistila mě. „To tvý vánoční rozpoložení je děsně otravný.“

Pomalu jsem přikývla a zvažovala její moudrou radu. Zítra nakrácím do Maryiny kanceláře a zeptám se, co se děje. Zítra nebo nejpozději pozítří. Ačkoli možná by bylo lepší počkat do pondělka. V pondělí budu určitě vědět, kdy se zeptám.

Zamračila jsem se na láhev Brooklynského ležáku a změnila téma. „Měly bychom pít svařák. Nebo aspoň vaječnej koňak.“

„Svařit víno trvá hrozně dlouho a vaječnej koňak chutná jako sračky,“ prohlásila Jenny. Zatímco já měla staré džíny z Topshopu a tričko Splendid upatlané od roční vrstvy prachu na krabicích s vánočními ozdobami, Jennyiny černé kožené legíny a bílý kašmírový svetřík vypadaly, jako by si je před chvílí oblékla. Nejspíš proto, že se od chvíle, kdy shodila kabát, nijak zvlášť nepřetrhla. „A vůbec, sama trváš na tom, že chceš bydlet v hipstervillu. Myslím že na Bedford Avenue bys nic z toho ani nenašla.“

„Mám na Vánoce čuch jako Rudolf s červeným nosem,“ prohodila jsem a dala si doušek studené šumivé dobroty. „Vánoce vylepší všechno, i hipstery.“

„Hipstery nevylepší nic,“ odsekla Jenny. „Není nad mužskýho v obleku.“

„Nechodíš snad s hipsterem?“ připomněla jsem jí, odložila pivo a popadla kabelku, dokud jsem ještě dost strážlivá, abych mohla lézt po žebříku. „A už docela dlouho.“

„Jo, ale myslím, že to brzy skončí, víš?“ Dívala se, jak táhnu schůdky od vratkého vánočního stromu a stavím je pod otvor klimatizační šachty. „Co to sakra děláš?“

„Chci schovat ve stropě *Velkého Gatsbyho*.“ Zvedla jsem ruku s bublinkovou obálkou. „Koupila jsem tu knížku Alexovi k Vánocům a myslím, že bude slídit po dárcích. Když ji pořádně neschovám, najde ji.“

„Myslím, že si pleteš Alexe se sebou.“ Jenny sledovala se špatně skrývanou nervozitou, jak lezu po schůdkách, ale nenapadlo ji zvednout zadek a pomoci mi. „Netušila jsem, že je takovej čtenář.“

„Na rozdíl od tebe čte pořád,“ odpověděla jsem a natáhla se, abych sundala kryt. Feminismus ať jde k čertu, mám jistě důvod nechávat chlapy, ať tyhle věci dělají sami. „Snažila jsem se ho přimět, aby se díval na telku jako normální lidi, ale odmítá.“

„Já přece čtu,“ namítla Jenny, rozplácnutá přes celou pohovku. „Každý den.“

„Nejsem si jistá, jestli se sebezdokonalovací příručky dají považovat za četbu.“ Konečně se mi podařilo otevřít šachtu natolik, abych dovnitř zastrčila knihu a nepřiskřípla si prsty. „A už jsi přečetla všechny? Jak poznáš, jestli sis fakt pomohla?“

„Sebezdokonalování je proces, Angelo,“ prohlásila Jenny. „Je to cesta bez cíle.“

„Cesta, díky níž se Barnes & Noble udrží v knižním byznysu,“ ušklíbla jsem se. „Co je nového s Craigem?“

„Nic. Nikdy. V tom je ta potíž.“ Jenny zvedla tlustý pramínek lesklých vlasů nahoru, až se kadeř narovнала, a pak ji zase nechala houpavě spadnout před obličej. „Myslím, že jsem připravená na chození s někým, kdo mě vezme na večeři, místo aby objednal pizzu. Je jen jistě počet večerů,

který může holka strávit tím, že až do tří ráno civí na *Perníkovyho tátu*, než se z toho úplně zcvokne.“

„Jasně,“ přisvědčila jsem, nejistá, jestli stejný počet platí i pro mě.

„Věřila bys, že má Erin dvě mimina? Už dvě. Šílený.“

„Je to divné.“ Dějala jsem, jako bych si nevěšila, že Jenny změnila téma. Usoudila jsem, že dřív nebo později se beztak dostaneme k tomu, co ji vlastně štvě. „Ještě nedávno neměla žádný děti a teď má hned dvě. Připadá mi, jako by se odstěhovala nebo tak něco.“

Naše kamarádka Erin se nedávno proměnila ze super sexy expertky pro styk s veřejností na stroj v rození dětí. Jen co se provdala, otěhotněla s Ariannou, a jen co se Arianna posadila, Erin do toho vlítla znovu s Thomasem juniorem. Pochopitelně už neměla tolik času jako dřív, aby mohla kdykoli zajít na manikúru nebo koktejl.

„Jo jo. Včera jsem s ní mluvila poprvé po tejdnu. Říkala, že se chce brzy vrátit k práci. Mít vlastní podnik s jedním miminem, no dejme tomu, ale se dvěma?“ Jenny zamlaskala. „To nebude snadný.“

„Erin má dvě malé děti.“ Opřela jsem si hlavu o chladivou ocel schůdků a otrásla se. „Nemůžu si zvyknout ani na to, že má jedno. Fakt šílený. Jako bys měla dítě ty.“

„Proč ne?“ Jenny příkře vzhlédla. Při pohledu na její pevně semknuté rty a povytažené obočí jsem zavřela oči. A sakra. „Proč bych nemohla mít děti? Má to nějaký zásadní důvod?“

„Tak jsem to nemyslela.“ Byla jsem unavená a nevolila slova dost pečlivě. Měla jsem za sebou dlouhý den, právě jsem ozdobila vánoční stromek a napůl jsem vězela v klimatizační šachtě. Já a moje geniální nápady. „Chci jen říct, jak je zvláštní, že když jsem se sem přistěhovala, byly jsme všechny svobodné, randily jsme s různými kluky a tak a teď má Erin dvě děti, ty chodíš celou věčnost s Craigem a já jsem za jednoho kluka *vdaná*. Když se nad tím zamyslím, připadá mi to divné.“

Tak. To by snad šlo. A teď už se jen vyvrtět z šachty a bezpečně slézt po schůdkách dolů. Brnkačka.

„Takže myslíš, že by bylo divný, kdybych měla dítě? Myslíš, že nebudu dobrá máma?“

Ach jo, do prdele.

„Ne, určitě bys byla senzační.“ Štrachala jsem se pomalu dolů a přitom střídavě zatínala dlaně a pak je zas uvolňovala a natahovala prsty co nejdál. Jedna instruktorka jógy kdysi tvrdila, že mi to pomůže ve stresujících situacích. Spletla se. „O co vůbec jde? Kdes na tohle přišla?“

„No, přemýšlela jsem.“ Jenny se vsedě napřímila a načechrala si vlasy. „Chci mít dítě.“

Zarazila jsem se na žebříku, chvíli mlčela a zvažovala odpověď.

„Jako že jednou chceš mít dítě – někdy v budoucnu?“

Jenny zavrtěla hlavou. „Jako že chci mít dítě teď.“

Pomalou jsem dýchala, nabírala do plic ještě víc prachu a pořád dokola otáčela na prstě snubním prstýnkem. Když to budu dělat dost usilovně, třeba se objeví džin a vyplní mi přání, aby moje nejlepší kamarádka dostala rozum.

„Přemýšlela jsem o tom,“ řekla Jenny a spustila zjevně připravený proslow dřív, než jsem měla šanci jí v tom zabránit. „Líp už na tom nikdy nebudu. Mám skvělou práci s bezvadným zajištěním pro mateřství a po pracovní stránce bych to v těhotenství určitě zvládla. V kanclu je teď tolik holek v jináči. Erin mluví o tom, že by v budově otevřela jesle.“

„V budově?“ zeptala jsem se.

„Vedle posilovny,“ přikývla Jenny.

„Jasně.“ Zvedla jsem obočí a snažila se potlačit podrážděné mlasknutí, co se mi zoufale dralo na rty. „Kde jinde?“

Někdy zapomínám, že je Erin až nemravně bohatá. Většina lidí by si prostě našla paní na hlídání, ale proč se namáhat, když si můžete otevřít vlastní jesle?

Jenny pracuje pro Erininu PR firmu už asi dva roky a vede si dobře. A taky je mistryně impulzivních rozhodnutí, při nichž nepřemýšlí o dlouhodobých dopadech na svůj život. Což obvykle znamená, že utratí měsíční činži za boty, nechá si příšerně obarvit vlasy nebo se vrhne do milostné aféry s úplným debilem, ale dítě? To už mi dělalo starosti.

„Mám senzační byt, skvělý přítele, jsem zdravá, mám stabilní finance a chci dítě.“ Byla tak spokojená sama se sebou, že jsem pořádně nevěděla, co mám dělat. „Tak proč ne? Čím dýl budu čekat, tím hůř.“

„Teď řeknu něco ožehavého,“ vzdychla jsem a lezla ze schůdků s tako-

vým půvabem, na jaký jsem se po třech pivech zmohla. „Je Craig – technicky vzato ještě pořád tvůj kluk, pokud vím – nejlepším kandidátem na otce roku?“

Napjatě jsem sevřela kovová držadla v očekávání, že mi Jenny žebřík podtrhne. Místo toho se jen zasmála. Těžko říct, jestli by mě rána do brady překvapila víc.

„No tak, Angie! Craig?“ Něco z toho, co jsem řekla, ji evidentně pobavilo. „Ani náhodou! Craig se stěží dokáže postarat sám o sebe. Je s ním sranda, ale přece víme, že nejde o nic vážného.“

Byla jsem zmatená. Fakt?

„Jako ty a já, nebo ty a Craig? Kdo to ví?“ zeptala jsem se.

„My, já a všichni.“ Mluvila pomalu a obrátila oči v sloup. Vážně? pomyslela jsem si. Že bych v téhle situaci neměla jasno akorát já? „Craig bere věci, jak jsou. Není připravenej mít dítě.“

„A ty ano? Seš si absolutně, stopro jistá?“ Našlapovala jsem tak opatrně, jak jen to šlo, obrazně i doslova. Koneckonců se pořád nedalo vyloučit, že mi jednu ubalí. „Tohle je největší rozhodnutí, jaké kdy uděláš, Jenny.“

„Proto o něm tak vážně přemýšlím.“ Věnovala mi jemný, vědoucí úsměv. Usoudila jsem, že na něm pracovala jako na svém „mateřském“ pohledu. „Nemyslím na nic jiného už kolik dní.“

„Dní?“

V tu chvíli mi ruply nervy.

„Asi týden. Nebo dva,“ zamručela do pivní lahve. „Od té doby, co se Erin narodil TJ.“

„Přemýšlíš o tom v řádu dní?“ Uvědomovala jsem si, že křičím, ale absolutně jsem neovládala sílu či tón svého hlasu. „Takové rozhodnutí není jen tak, Jenny. To, že někdo, koho znáš, nedávno vytlačil z vaginy mimino, ještě neznamená, že máš hned udělat totéž. Kdyby Erin skočila z okna, skočíš za ní?“

„To přece není totéž,“ odsekla. „Chci mít dítě.“

„A já chci, aby se mnou každé ráno odletěl do práce jednorozec, ale asi se to nestane, nebo snad jo?“

„Jednorozci nelítají!“ vykřikla Jenny.

„O tohle nejde!“ zaječela jsem.

Chvíli jsme na sebe mlčky zíraly, Jenny upíjela pivo a já si představovala, jak moc by se hodil létající jednorožec. Přemýšlet o čemkoli jiném bylo hrozně traumatické.

„Zítřka po práci jdu ke gynekoložce,“ zamumlala Jenny po několika minutách. „Chtěla jsem tě požádat, abys šla se mnou, ale jestli z toho nejseš na větví, řeknu Sadie.“

„Jasně že jdu, káčo hloupá,“ odpověděla jsem, nadzvedla jí nohy a sesula se na pohovku. Samozřejmě jsem ji tam musela doprovodit, už jen abych se ujistila, že cestou náhodou nespadne na něčí penis. „Jenom prostě nechci, aby ses hrnula do něčeho, co je napořád. A změní ti to celý život.“

„Jako když utečeš z domova, přesuneš se do New Yorku, kde neznáš ani živáčka, a skončíš vdaná za jedinýho slušňase v širokém okolí a u vysněný práce?“ Vyšpulila rty a zvedla oči ke stropu.

Mrcha mazaná, chtěla proti mně použít, že sice kdeco zmrvím, ale v podstatě mám kliku.

„Jo, přesně tak,“ odpověděla jsem a dala jí malinký pohlavek. „Protože kdybych tě nepotkala a neposlouchala tě, když jsi mi domlouvala, byla bych teď zpátky doma a buď bych bydlela u našich, nebo, bože chraň, bych se vdala za prevíta, co mi zahejbal.“

„No jo,“ odpověděla, postavila prázdnou láhev od piva na zem a taky mě pleskla. „Ale půjdeš se mnou zítra na gyndu?“

„Jasně že s tebou půjdu.“ Vzala jsem její studenou, vlhkou ruku do své a stiskla ji. „A budu ti stát u hlavy. Nechci mít nic společného s čímkoli ve třmenech.“

„Seš děsně pruderní,“ odfrkla, odtáhla se a ohrnula nos nad mým umazaným svetříkem. „Já bych se na tvoje děložní hrdlo určitě mrkla, kdybys chtěla.“

„Toho bohdá nebude,“ ujistila jsem ji.

„No helemese – my máme stromek.“

Asi hodinu poté, co Jenny odešla, jsem slyšela klapnutí dveří. Alex! Zrovna jsem pilně krášlila svoje mistrovské dílo. Trvalo to déle, než jsem čekala, a už jsem si dvakrát pobřečela. Ze zdobení vánočního stromku

jsem vždycky celá dojatá. Navíc když během hodiny a půl vypiju čtyři piva s nejlepší kamarádkou, která si najednou usmyslela, že chce být mamina.

„Jo, máme,“ řekla jsem, jen co Alex hodil na stolek poštu, a natočila tvář k polibku. „Cestou domů se ke mně přidala Jenny a napadlo mě, že ho spolu můžeme rovnou přinést a ušetřit ti o víkendu práci.“

„Jsi tak ohleduplná.“ Alex se zadíval na myčku nádobí, pořád bezostyšně plnou. „Nádobí tam ještě vězí, co?“

„Moc tě miluju. Řekla jsem ti už, jak moc tě miluju?“ odpověděla jsem s dalším polibkem. „Není ten stromek hezký?“

„Je krásnej,“ odvětil Alex, zvedl stříbrnou kouli a bez rozmyšlení ji pověsil na větvíčku. „A ty taky.“

„Lichotníku.“ Počkala jsem, až se ke mně otočí zády a půjde si pro pivo, a když se nedíval, přesunula jsem kouli na vhodnější místo. „Kdes byl?“

„Všude možně,“ řekl, opřel se o kuchyňskou linku a zahýbal na mě obočím. „Chtěl jsem se nechat ostříhat, ale nějak to nevyšlo.“

„Všude možně?“ Opatrně jsem pověsila Santa Clause z foukaného skla na spodní větev. „Jsi chodící záhada, Alexi Reide.“

„Já vím, snažím se pěstovat tajemnou atmosféru, abych tě nezačal nudit.“ Otevřel si pivo a zhluboka se napil. „Jak ses dnes měla? Jak se má Lopezová?“

„V práci se děje něco divného – sázím na invazi mimozemšťanů –, někdo našel u oběda v sendviči půlku myši a Jenny se rozhodla, že chce dítě.“ Přidala jsem nad malého Santu křehkou stříbrnou hvězdu. „Co by sis dal k večeři? Neříkej půl myši.“

Nutno uznat, že to Alexe nevyvedlo z míry. Jen se napil piva a pomalu přikývl, pohled upřený na stromek.

„Půl myši?“ zeptal se a zahoupal pivní lahví mezi palcem a ukazováčkem. „Byla aspoň smažená? Všechno chutná dobře, když se to usmaží.“

Usmála jsem se a cítila, jak mi klesají ramena. Už jen být s ním v jedné místnosti stačilo vylepšit můj život asi tak tisíckrát. Na chvíli jsem přestala věnovat pozornost zdobení stromku, abych si dobře prohlédla nejsezenačnějšího mužského, jakého jsem kdy měla tu čest se dotýkat. Oproti bledé pleti působily jeho zelené oči tmavě a mátožně a tváře měl od chladu venku tak červeňoučké, že by tu barvu v *Glossu* nedokázala

napodobit ani editorka v sekci Krása. Tázavě se na mě usmál, odhrnul si z obličeje příliš dlouhé vlasy a zastrčil ofinu za levé ucho. Pořád jsem si nebyla úplně jistá, jak se mi ho podařilo ukořistit, ale bliky blik, dva prstýnky na levé ruce mi připomněly, že jsem ten zázrak opravdu dokázala.

„Můžu ti s tím stromem pomoci, nebo se mám držet v bezpečné vzdálenosti?“ Alex chvíli postával u stromku, potom se posadil na opěradlo pohovky a začal šťouchat do ozdob.

„Bezpečná vzdálenost bude lepší,“ připustila jsem a donutila se neplácnout ho přes ruce, aby na tu třpytivou nádheru vůbec nesahal. „Nebo se neudržím a budu nepříjemná.“

„Já vím, seš něco jako stromová nacistka,“ řekl a napůl zív. „Chápu, moje máma to měla stejný. Tak co chceš probrat nejdřív? Mimozemšťany, myš, Jenny nebo moje vlasy?“

Dokončila jsem za něj zívnutí, zavrtěla hlavou a zvedla pěknou skleněnou sněhovou vločku. „Začni, kde chceš, všechno je stejná otrava.“

„Nezaznamenal jsem zprávy o invazi zlodějů těl, takže po téhle stránce snad můžeš být v klidu.“ Otočil hlavu z jedné strany na druhou, vstal, a zatímco jsem krásnila strom, ovinul mi zlehka paže kolem pasu. „A myslím, že myši už beztak nepomůžeme.“

„Neměla důstojný konec,“ odpověděla jsem a kochala se pocitem z dotyku našich těl. Pořád se neomrzel. „Ale rozhodně to všechny trochu probudilo.“

„Umím si představit.“ Odhrnul mi vlasy z obličeje a přidržel je vzadu jako improvizovaný ohon. Zatajila jsem dech, celá rozpolcená. Moc se mi to líbilo, ale tohle nebyly ideální podmínky pro zdobení stromku. „A co se týče Jenny, znáš ji. Viděla dítě, chce dítě. Když jsem s ní naposledy mluvil, byla posedlá po těch pitomých mrňavých psech, že jo?“

„Ano, dychtivě si přála stát se majitelkou pomořanského špice,“ přisvědčila jsem. Srdce se mi rozbušilo rychleji, protože Alex mi sjel rukou po vlasech a skončil na rameni. Nebyl jediný, kdo potřeboval ostříhat.

„Jasně, a hned to zas pustila z hlavy.“ Jeho dech mě na kůži hřál a ve stavu mírné podroušenosti na mě lezla třeskatá touha. „A nějak si neumím představit, že by měl Craig v dohledné době vozit kočárek, takže si na tvém místě nedělám starosti.“

„Myslím, že Jenny s Craigem pro ten svůj plán nepočítá.“ Mluvila jsem šeptem pro případ, že by se mi zlomil hlas, a pokoušela se otočit k Alexovi obličejem, ale sevřel mě v pase ještě víc a úplně mě znehybnil. Opatrně mi vzal z ruky ozdobu ve tvaru sněhové vločky a pověsil ji někam na stromek. Upřeně jsem hleděla do země a zkoušela zklidnit dech. Už mi nepřipadalo až tak strašně důležité, kam ozdobu strčil. Jsem hrozně vrtkavá. Snažila jsem se pravidelně dýchat, i když mi přejížděl konečky prstů po zádech, ale pak jsem ucítila jeho zuby u ucha a to už bylo přece jen moc. Slyšela jsem, jak mi z úst klouže tichý vzdech, a pak mě Alex musel stáhnout dozadu, abych se udržela ve vzpřímené poloze.

„Možná by sis neměla lámat hlavu s tím, co má Jenny v plánu.“ Jeho tichý hlas mě hřál v uchu. „Možná by ses měla starat jen o moje plány.“

„Proč?“ Chytila jsem ho za ruce, aby je nepřesunul níž a já se neskácela do vánočního stromku. „Jsou nebezpečné?“

„Jen jestli neuděláš, co ti řeknu.“ Otočil mě k sobě a políbil mě. I s těma temnýma a doširoka rozevřenýma očima se dál usmíval. Žaludek se mi chvěl a cítila jsem, že se při oplácení polibku červenám. „Ten strom budeš muset dodělat později.“

„Tak jo,“ vypískla jsem a šťastná jako blecha za ním odešla do ložnice. Strom ať jde k čertu!

Později, když Alex tvrdě spal a já byla na spaní moc neklidná, jsem ve spodních kalhotkách odťapala zpátky do obývacího pokoje, zvedla blůzku pohozenou na podlaze a navlékla si ji přes hlavu. Rozsvítila jsem hlavní světlo, posadila se na kraj pohovky, kde před hodinou seděl Alex, zvedla jeho opuštěné pivo a napila se. Bylo zvětralé a trochu teplé. Pochopitelně jsem pokračovala v pití.

„Americké pivo je jak nealko,“ řekla jsem stromu. „Prakticky limonáda.“

Tohle je na vánočních stromcích bezva – nikdy nevynášejí soudy. Jen stojí v rohu, vypadají vznešeně a nádherně a připomínají vám, že je tady nejkrásnější čas v roce a všechno bude dobré. Vánoce jsem milovala vždycky, odmalička, a každý rok jsem dřela jako mezek, abych si zajistila tak veselé svátky, jak to slibují reklamy v telce. Ale letos... letos budou úplně nejlepší Vánoce ze všech. Jelikož jsem neměla britský vánoční kata-

log od Boots, aby mi sdělil, že „Už je čas“, musela jsem se spolehnout na červené pohárky Starbucks, reklamu Coca-Coly a svůj vlastní vánoční um, vybroušený desítkami let vánočních oslav. Strávila jsem měsíce hledáním dokonalého dárku pro Alexe a nakonec jsem našla výtisk prvního vydání *Velkého Gatsbyho*, jeho oblíbené knihy; koupila jsem ji s nadějí, že mu vynahradí film, co jsme viděli – já byla nadšená, on zhnusený. Tehdy večer to mezi námi skřípalo jako nikdy – když jsme se vraceli k podzemce, Alex se mračil jako kakabus a nejspíš v duchu sepisoval žádost o rozvod.

Kromě shánění bezva dáreků jsem taky celé měsíce křečkovala všechno možné, co mám ráda. Tedy, ne zrovna kočičí vousky (jako v té písničce, *My Favorite Things*), spíš balíčky v hnědém papíře, ovázané šňůrkou. Jen co vyšel v Anglii vánoční katalog Boots, Louisa, má odnepaměti nejlepší kamarádka, mi je začala posílat. V horní kuchyňské skříňce jsem teď měla schovanou sbírku nejrůznějších adventních kalendářů, krabice crackerů a nekonečné zásoby mlsání: Ferrero Rocher, After Eight, Quality Street a Cadbury Roses. Doufala jsem, že Louisa nezapomene na krabici lahůdkového kroupání... K tomu základnímu v pojetí britských Vánoc jsem už objednala krůtu a po značném utrpení o Děkuvzdání, jehož se účastnily nožík, zarputilá mrkev a špička mého levého malíčku, taky spoustu očištěné zeleniny. Ale párky v těstíčku hodlám upéct sama. Až takový pohan nejsem.

Vánoce budou perfektní. Od svatby jsem si nevzala víc než dva dny volna a mlela jsem z posledního. Poprvé za celou věčnost jsem si zamluvila celý týden dovolené a upřímně řečeno jsem si o těchhle Vánocích hodlala pořádně lebedit. Chtěla jsem si o svátcích dobré vůle tak dopřát, že se ke konci pozvracím už jen při pohledu na kousek cukroví.

Neměla jsem volno celou věčnost a už jsem si ani nepamatovala, kdy jsme mohli s Alexem naposledy kvalitně trávit společný čas. Pracovala jsem na plný úvazek a připadalo mi, že se o víkendech všechno točí jen kolem domácích prací a povinností. Nechtěla jsem, aby měl Alex pocit, že musí v týdně nakupovat jídlo nebo práť jen proto, že netrčí v kanclu od devíti do pěti – v době, kdy jsem já netrčela v kanceláři a pracovala doma, jsem přece taky neprala, ani náhodou. Jenže skloubit běžný život s prací znamenalo, že se z našeho vztahu trochu vytratil lesk. Už jsem se nemohla

jen tak sebrat a jet se mrknout, jak Alex hraje na nějakém mezinárodním festivalu, nebo celé dny lenořit v McCarrenově parku. Ale tohle bude týden jen pro nás a už jsem se nemohla dočkat, až svátky konečně vypuknou.

Sedm dní vánočního veselí a jako kulminace všeho čtyřiaadvacet hodin jen pro mě, Alexe a spoustu jídla – celý den prosezený u televize, kdy se budu radovat ze svých dáreků. A čistě pro případ, že by se mi Alex dárky úplně netrefil do vkusu, jsem při jedné z nákupních výprav vybrala i pár věcí pro sebe a informovala mámu, že mi dluží prachy. Jsem hrozně ohleduplná dcera.

Světýlka na stromku poblikávala v nevyzpytatelném rytmu a světla města za oknem je provázela jako ozvěna. Zatáhla jsem před Manhattanem závěsy a zadívala se na strom. Nemohla jsem si vybavit, co jsem vloni se světýlky provedla, že neblíkala, ale nijak zvlášť mě to nepřekvapilo, protože si nepamatuju ani to, jak jsem předvírem přiměla k práci bezdrátovou tiskárnu. Jen jsem si přála, aby vypadala stejně jako vloni, zkrátka aby se aspoň jedna věc dala předvídat. Pro začátek nejlépe ta věc s Jenny, i když měl Alex nejspíš pravdu – Jenny se zase brzy upne k něčemu jinému. A kdyby ne, prostě jí připomenu, jak příšerně Erin trpěla při obou těhotenstvích – ranní nevolnosti, neovladatelná tvorba mléka, a víc než rok se nedostala do jediného páru svých překrásných značkových bot.

Dopila jsem pivo, zvedla ze stolku hromádku pošty a probírala se letáky a účty. Přišla taky upomínka, ať se dostavím na kontrolu ke gynekoložce. Už zase utekl rok? Co se týče amerického zdravotnictví, jedno je jisté: doktoři jsou svědomití. Tedy, pokud jste pojištění. Přitiskla jsem si ruku na břicho, na chvílku si přestala přát, aby bylo plošší, a vypoučila je. Po celá léta jsem vkládala spoustu času a energie do snahy být štíhlejší a představa, že se s dítětem najednou nafouknu jako balon, mě děsila.

Ve štosu pošty ležela krémově zbarvená obálka, na níž bylo elegantním písmem napsáno moje a Alexovo jméno. Á, přišlo první vánoční přání! Blaženě jsem se usmála na stromek. Těšilo mě, že nejsem ve městě jediná, kdo propadl svátečnímu šílenství.

Jenže v obálce jsem nenašla vánoční přání, ale pozvánku.

Na svatbu Mary Steinové a Boba Spencera.

Kapitola druhá

„Budeš se vdávat?“

„Dobré ráno, Angelo,“ odpověděla Mary, když jsem druhý den ráno vtrhla do její kanceláře a práskla dveřmi. Ani nevzhlédla od počítače. K prásknutí došlo nedopatřením, ale přece jen zvýšilo dramatický efekt.

„Bereš si Boba?“

Mary se zhluboka nadechla, postrčila si brýle na nose o trochu výš a podívala se na mě se vši trpělivostí, na jakou se zmohla. Což Mary nikdy moc nezvládala.

„Delia ti to vybreptala?“ zeptala se a při řeči si pečlivě vyhrnovala rukávy svěží bílé košile. Všechno na Mary přímo čišelo svěžestí – ocelově šedivé mikádo, přízvuk někoho, kdo se narodil a vyrostl na Manhattanu, ba dokonce i oční linky. „Řekla jsem jí, že ti to chci sdělit sama.“

„Delia mi nic neřekla,“ odpověděla jsem a bez vyzvání se posadila. Před Mary si připadám jako úplná šmudla. Je skoro ve věku mé mámy, ale vždycky asi tak tisíckrát upravenější než já. Vyšla jsem z domu v téže úzké sukni Madewell, co jsem na sobě měla včera, a neonově růžovém a bílém pruhovaném tričku. Někde vespod mé věrné staré kabely od Marca Jacobse ležel světle modrý svetřík Paul & Joe, který se k tomu úboru ani trochu nehodil. Šatstvo po Jenny z jara a léta v tomhle ročním období poněkud hýřilo barvami. „Dostala jsem pozvánku. Na tvou svatbu. Svatbu s Bobem. Ty a Bobbity Bob Bob Spencer Bob.“

„Myslím, že při obřadu nebudeme používat jeho celé jméno.“ Mary protáhla obličej a začala se proklikávat údaji na monitoru svého Macu. „Už jsou rozeslané? O celý týden dřív. Vážně, copak se dnes nedají najmout schopní lidé?“

„Panebože, to je snad zlý sen.“ Zaklepala jsem na stůl, abych upoutala její pozornost, a zopakovala otázku. „Mary, vdáš se za Boba?“

„Kdyby ne, ty pozvánky by byly dost nejspný žert, nemyslíš?“ Sundala si brýle a mohla bych odpřísáhnout, že jsem na její tváři málem zahlédla úsměv. „Ano, Angelo, vdám se za Boba.“

Odmlčela se a čekala, až promluví, ale nic mě nenapadalo. Vůbec žádná slova. Dokonce ani sprostá slova. Což je u mě divné. Mary s tichým povzdechem sáhla po telefonu.

„Delie, můžeš sem přijít? Zdá se, že Angela oněměla.“ Pořád jsem na ni mlčky zírala a tentokrát se Mary opravdu usmála. „Jo, kontrolovala jsem to, ještě dýchá.“

„Já věděla, že se něco děje.“ Promluvila jsem dřív, než jsem měla pod kontrolou sílu hlasu. „Tedy, ne že bych tušila, o co jde, jen jsem věděla, že se něco chystá. Tak proto ses pořád potají scházela s Delíí.“

„Svým způsobem,“ odpověděla Mary.

„Svým způsobem?“ No bezva. Fakt miluju, když Mary mlží, to mám ze všeho nejradši. „Co tím chceš říct?“

„Moje svatba není jediná změna na obzoru,“ prohlásila. „S Delíí jsme chtěly mít všechno vyřešené, než vyrukujeme s novinkami. Abys neměla důvod k panice.“

„Novinky?“ panikařila jsem. „Co se děje? Je s *Glossem* konec? Mám padáka?“

Určitě kvůli těm propiskám, co jsem si „půjčovala“. Nemůžu si pomoci, jsem kancelářská kleptomanka. Horečně jsem se snažila vybatvit si, kolik se jich octlo v hlubinách mé tašky, abych je mohla vrátit, ale zbytečná námaha, klofla jsem jich doslova stovky.

„Nemáš padáka,“ řekla Mary s povzdechem. „Vždycky si hned představuješ nejhorší. Proč bys měla dostat výpověď, prokristapána?“

Nemluv o propiskách, nemluv o propiskách, nemluv o propiskách...

„Šlohla jsem haldu propisek.“

„Tohle si ani nezaslouží komentář.“ Semkla rty do tenké linky a zavrtěla hlavou, načež se otevřely dveře a objevila se Delia. „Díkybohu, jdeš právě včas.“

„Přišla jsem o něco?“ zeptala se Delia, sehnula se a krátce mě políbila na tvář. Voněla tak, jak by voněli andělé, kdyby náhodou strávili volnou půlhodinku u Bergdorfa s černou amexkou.

„Angela se právě přiznala, že je šéfkou mezinárodního kartelu pro pašování kancelářských potřeb,“ odpověděla Mary. „Ale jinak ne.“

„Takže nic,“ řekla Delia, uhladila si perfektní úzkou sukni a vklouzla do velkého pohodlného křesla. „Bezva. Kde začneme?“

„Mary se provdá za Boba.“ Už zas jsem křičela. „Tvého dědečka Boba.“

„Jo.“ Delia se podívala nejdřív na Mary a pak na mě. „O tom vím.“

„A neřekla jsi mi to?“

Jak ve dvou snadných krocích přejít od křiku k jekotu. Od Angely Clarkové.

„No dobrá, ujímám se slova.“ Mary s tlesknutím sepjala ruce a naklonila se přes psací stůl. „Angelo. Máme spoustu dobrých zpráv. A hodně z nich se týká právě tebe.“

„Už teď je mi jasné, že se mi to nebude ani trochu líbit,“ odpověděla jsem, urovnala si nevyžehlenou úzkou sukni a v duchu si přála mít na sobě něco vhodnějšího pro útěk. „Povídej.“

„Delia bude povýšena,“ sdělila mi Mary prostě. „Od prvního ledna je viceprezidentkou obchodního rozvoje a nákupu pro celé Spencer Media.“

„Bože, to je senzační!“ Otočila jsem se ke kamarádce a vykulila na ni oči. „Jsem na tebe hrozně pyšná! Jsi doslova superžena. Fakt zírám.“

„Díky, Angelo.“ Delia se zarděla do pěkně růžového odstínu. „Taky trochu žasnu.“

„Je to absolutně úžasné.“ Cítila jsem, že mám na krajíčku, a snažila se potlačit štípání v očích. Mary by neocenila, kdybych se v její kanceláři rozbulila. „Mary se vdává, tebe povýšili...“

„Dej si pozor, Clarková.“

„Dávám,“ odpověděla jsem a popotáhla.

„Ale taky to znamená, že už nebudu mít tolik času pro *Gloss*.“ Delia mi položila ruku na koleno a vážně se na mě zadívala velkýma modrýma očima. „Jsme důvodem, proč tuhle práci dostanu. Řekla jsem dědečkovi, že se s *Glossem* v žádném případě nerozloučím, ale bude tady nová vydavatelka. Já budu výkonná vydavatelka.“

Teď není vhodná chvíle pro vyšilování, nařídila jsem si, nasadila úsměv a pohlédla Delii po ruce způsobem, o němž jsem doufala, že je povzbudivý, ne hrozivý. Jistě jsem to nevěděla. Delia si jako byznys-

menka vedla brilantně, bylo vlastně jen otázkou času, kdy tohle přijde. Jen jsem s tím ještě nepočítala.

„A ta nová vydavatelka bude určitě senzační,“ řekla jsem jí. A sobě. „O mě a o Mary se neboj. Nějak si poradíme.“

„Fajn.“ Delia se rozpačitě zasmála a otočila se k Mary. „Teď ty.“

„Půjdu rovnou k věci, Clarková,“ oznámila mi Mary tak nenuceně, jak je to v lidských silách. Cítila jsem, jak můj srdeční tep letí nahoru a jak blednu. Díkybohu, že už jsem byla beztak bílá jako křída. „Až se s Bobem vezmeme, udělám si tříměsíční volno.“

„Ale ty a Bob se berete den před Novým rokem.“ Cítila jsem, že se mi začíná trást horní ret. „Za tři týdny.“

„Spousta času dostat tě tam, kde tě potřebujeme,“ pousmála se.

„Kde mě potřebujete?“ Slyšela jsem, že mi hlas čím dál víc slábně. Přece mě nemůžou poslat za mříže kvůli pár štípnutým propiskám, nebo jo?

„Chceme, abys na všechno dohlídla, až bude Mary pryč,“ vysvětlila mi Delia. „Jako prozatímní editorka *Glossu*.“

Slovo směšné tady zdaleka nestačí. Je tedy nutné vytvořit něco nového – tohle byl naprostý superprůser, extra speciál. Beru zpátky všechno, co jsem říkala o Deliině brilantnosti. Evidentně jí ruplo v bedně. Některé lidi dožene moc k šílenství.

„Angelo?“ Mary mě vzala za ruku. „Jsi strašně bledá.“

„Tak jo, jedno po druhém,“ řekla jsem, odkašlala si a ukázala na Delii. „Odcházíš?“

„Neodcházím, jen tady nebudu každý den,“ upřesnila. „Ale budeš mít oporu v nové vydavatelce a můžeš nám ji pomoci vybrat.“

„Takže odcházíš,“ opravila jsem ji. Povzdechla si a přikývla. „A ty taky, Mary?“

„Budu mít studijní volno,“ potvrdila. „Tři měsíce.“

„A až obě odejdete,“ řekla jsem s hlubokým nádechem, „chcete, abych v tomhle časopise dělala editorku?“

„Ano.“ Delia se zářivě usmála.

„Prozatímní editorku,“ upřesnila Mary a zářivě se neusmála.

Tahle část mi dělala největší starosti.

Jistě, uměla jsem jakžtakž psát už léta a jako novinářka jsem pracovala

tří a půl roku, od té doby, co jsem se přestěhovala do New Yorku, ale tohle přišlo náhle. To se může stát jenom mně! Budu všem k smíchu. Kromě Deliina důvtipu při vydavatelské práci si *Gloss* vedl skvěle především proto, že lidi milovali Mary. Byla v téhle branži uznávaná kapacita, měla respekt. Kdežto já jsem holka z Anglie, co chodí na jednání ve světlíku pokecaném zubní pastou. Občas i s drobky od snídaně.

„Budeš mít novou zástupkyni. Můžeme se domluvit, jestli povýšíme někoho z našich lidí nebo najmeme externí sílu.“ Delia si evidentně přichystala argumenty, než za mnou přišla. Je opravdu hrozně chytrá. „A najmeme někoho, kdo ti pomůže s rozvrhem a chodem kanceláře. Zvládneš to, Angelo. Mluvila jsem o tom s dědečkem a Mary taky. Je ochotný dát ti šanci.“

No nazdar. Rychle jsem si přeložila, co ta slova znamenají. Bob Spencer si o tom dobrém nápadu povýšit mě na editorku, byť jen prozatímní, myslel totéž co já. Naneštěstí pro Boba jsem natolik vzpurná, aby mě zrovna tohle přesvědčilo, že bych to měla zkusit.

„*Gloss* je tvoje dítě, neodmítej tu nabídku.“ Delia mě popadla za zápěstí a zavrtěla blondátým ohonem. Opravdu měla o hodně víc síly, než potřebovala. „Zvaž to, a jestli opravdu nemáš zájem, můžeme najít někoho jiného. Nebude těžké tohle místo obsadit. Ale když Mary a já budeme mimo obraz a ty s novou editorkou nevyjdeš, kdo ví, co se pak bude dít.“

No bezva. Takže pokud tu práci vezmu, i když netuším, jak ji mám dělat, je docela možné, že svůj časopis zlikviduju, a kdybych ji nevzala, mám velkou šanci, že mě nějaká nová editorka vykopne. A to ta nová hypotetická editorka ještě ani neví o propiskách.

„Mám nějaký čas na rozmyšlenou?“ zeptala jsem se obou. Vážně jsem chtěla, ať Delia pustí moje zápěstí, abych si mohla kousat nehty, ale nemínila mi vyhovět. Asi to tak bylo lepší. „Potřebuju aspoň den... do zítřka ráno.“

„Slíbila jsem dědečkovi, že mu dám vědět koncem týdne.“ Deliin obličej rozjasnil úsměv. „Ale věděla jsem, že ti to nebude trvat tak dlouho. Kam se hrabe Anna Winturová. Puklo by jí srdce závistí.“

„Slyšela jsem, že beztak žádné nemá,“ pípala jsem chabým hláskem. „Musela bych nosit kostým?“

„Kostým snad ne, ale poohlídni se po nějaké žehličce,“ odpověděla pohotově Mary. „Vážně nejsou až tak drahé.“

Zahýbala jsem zápěstími, protože mě Delia pustila, aby si mohla zatleskat. „Uvědomujete si, že jestli s tím budu souhlasit,“ řekla jsem, „bude ze mě duševní troska? Nejspíš to psychicky neunesu a začnu nasávat už u oběda, polykat prášky a tak podobně?“

„Ach, Angelo.“ Delia vyskočila, zvedla mě na nohy a objala mě. „Teď jsi opravdová novinářka.“

„Jo, od Pulitzerovy ceny tě dělí jen kornatění tepen,“ dodala Mary. „Delie, chceš ostatní nechat na nás? Proberu s Angelou další podrobnosti.“

Upřeně jsem na Delii zírala a v duchu škemrala, ať řekne ne a trvá na tom, že všechny okamžitě odletíme do Vegas a budeme oslavovat, ale pustila mě z náruče, přikývla tak zasmušile, jak jen to svedla, což ve skutečnosti nebylo vůbec zasmušilé, a zamířila ke dveřím.

„Zvládneš to levou zadní,“ řekla a mrkla. „Za tři měsíce budeš prosit Mary, ať si udělá další výlet. Věř mi.“

„Jasně,“ přikývla jsem, s úsměvem jí zamávala a počkala, až se za ní zavřou dveře. „Do prkna, Mary, co tě to napadlo? Prosím tě, neopouštěj tenhle časopis.“

„Nechceš spíš říct – prosím tě, neopouštěj mě?“ Vrhla na mě nanejvýš káravý pohled a zamračila se.

„Ano,“ odpověděla jsem a přitáhla si židli blíž k jejímu stolu. „Přesně tak to samozřejmě myslím.“

„Nadešel čas, Angelo.“ Mary pokrčila rameny. „Bob se chce stáhnout z byznysu. Strávila jsem u tohohle nebo nějakého podobného stolu víc než pětatřicet let. Nechci o světě jenom psát, chci ho taky vidět. Dokud ještě udržím moč, pokud možno. Myslím, že necháme firmu ve velice schopných rukách.“

„Jo, Deliiných,“ řekla jsem, rozpolcená mezi přáním sevřít Mary v náruči a prosit ji, ať neodchází.

„A ve tvých,“ dodala. „Připadá mi divné, že tohle říkám, ale nebojím se o *Gloss* ani o tebe. Jsi chytrá, máš motivaci a na tomhle časopise ti záleží víc než komu jinému. A navíc pro mě pracuješ skoro čtyři roky. Jestli jsi za tu dobu nepochytila všechno, co potřebuješ, nepochytiš to nikdy.“

Najednou jsem litovala, že jsem při všech redakčních poradách strávila tolik času hraním Candy Crush Saga a vylepšováním svého bodového rekordu.

„Zvládneš to,“ pokračovala. „A když bude nejhůř, můžeš mi zavolat. Nebo poslat e-mail – třeba zrovna budu na moři. Bob uvažuje o tom, že si najme loď.“

V hlavě mi najednou vytanula představa stříbrovlasého Boba a jeho zardělé nevěsty při výjevu jako z *Titaniku* na přídi nějaké mega-jachty. *Já letím, Bobe!* A jakkoli jsem se snažila, nechtěla zmizet.

„Nesmíš to podělat, Angelo.“ Mary mi luskla prsty před ztrápeným obličejem. „Tenhle časopis není až taková věda. Nebudu ti masírovat ego řečičkama o tom, jak jsi úžasná, a zoufale tě přesvědčovat, že na tu práci máš, když sama dobře víš, že jsi schopná.“

„Jo, jsem schopná,“ zopakovala jsem po ní. Jen jsem nevěděla, čeho přesně.

„Správně,“ přisvědčila Mary. „Tenhle časopis byl možná tvůj nápad, ale od té doby, co jsme ho uvedli na trh, jsem editorka. Je to moje dítě. Rozhodně nemám v úmyslu dívat se, jak ho někdo jen tak pro nic za nic žene do záhuby.“

Poprvé v životě řekla něco, co se setsakra blížilo komplimentu.

„Další obavy?“ zabručela a stočila pozornost zpátky k počítači.

„Takže ty a Bob, jo?“ řekla jsem a mlaskla. „Ten starý d'ábel.“

„Jdi si dát kafe a snaž se s nikým nemluvit, dokud v sobě nebudeš mít patřičné množství kofeinu. A ne abys cestou ven třískala dveřmi! Jinak ti dám padáka, ještě než to tady stihneš převzít.“

Předpokládala jsem, že žertuje, ale přece jen jsem zavřela dveře mimořádně tiše, čistě pro případ.

Na sklonku dne jsem měla všeho plné zuby, připravená nechat se zbouchnout Alexem třeba sedmnáctkrát, přestěhovat se na farmu tam, co lišky dávají dobrou noc, a až do konce svých dnů se nechat dojit jako kráva. Přestože jsem tu práci technicky vzato nepřijala, připadalo mi, že už celá redakce ví, co se děje, a nebyla jsem si úplně jistá, co dál. Musela jsem vymýšlet upoutávky na obálku, schvalovat budoucí články, mít pod dohle-

dem autorky na volné noze, a teď abych se navíc účastnila spousty vzrušujících jednání ohledně nákladu a plánovala napínavé schůzky s vedením, které skoro vždycky souvisely s tabulkami v Excelu. Excel nenávidím. Někdo z finančního oddělení mi poslal už třikrát e-mail o čemsi, co se jmenuje kontingenční tabulka, a začínala jsem z toho mít kopřivku. Na stranu druhou jsem teď měla od rána až do večera neustálý přísun horkého i studeného kafe, které mi nosily autorky, co až dodneška stěží věděly o mé existenci, a někdo z úplně jiného časopisu, kdo se snažil nacpat do „toho nejsenzačnějšího, co v téhle branži vychází“, mi přinesl bagel. Vycházelo najevo, že moc je sice úžasná, ale taky vyčerpávající. Věděla jsem celkem určitě, že nebýt tří a půl obřích dávek kafe ze Starbucks, co jsem do sebe nalila, nevydržela bych zůstat u stolu až do pěti odpoledne a neomdlít.

Ze všech těch čísel, obrázků a milostného života Taylor Swiftové mi šla hlava kolem, zoufale jsem potřebovala slyšet hlas někoho normálního. Sáhla jsem po telefonu a zadala jediné číslo, o němž jsem věděla, že mi pomůže vnést nějaký smysl do takhle absurdních čtyřiaadvaceti hodin.

„Dovolali jste se k Louise. Nejsem tady a nemůžu vzít váš hovor, ale nechte mi vzkaz a já se vám co nejdřív ozvu.“

Se slyšitelným vzlyknutím jsem přepnula na handsfree a proklínala Atlantický oceán. Skutečně jsem Louise nemohla mít za zlé, že nezvládá brát mé hovory – musela se starat o opravdové dítě a fakt je, že nikdy nepatřila k matkám, co ve vás vyvolají pocit, že je to procházka růžovým sadem. Louisu znám odjakživa a nevím o nikom, kdo by se hodil pro mateřství líp – její máma říkala žertem, že kdyby Lou mohla, vyměňovala by plíny už i sobě – ale ani ona nemohla líčit rodičovství jako procházku růžovým sadem. Byla svou Grace úplně posedlá. Od chvíle, kdy ji vyklopila z vaginy, se pro ni ta malá stala úplně vším. V těhotenství Lou odešla z práce a připadalo mi, že i její manžel Tim je trošku odstrčený na vedlejší kolej. Když jsem s ní naposledy mluvila, ani nevěděla, co se stalo v poslední řadě upířího seriálu *Pravá krev*. Až tak je to vážné. Ale byla pragmatická a upřímná a vždycky věděla, co říct, aby mi spravila náladu. Pokud zvedla telefon.

„Ahoj, jenom já,“ řekla jsem po pípnutí. „Mám pocit, že už jsme spolu nemluvily celou věčnost. Zavolej mi, až budeš moct. Mám tě ráda.“

Jen co jsem zavěsila, telefon se rozezvonil.

„Louiso?“ vykřikla jsem nadšeně.

„Angelo?“ odpověděl mi zmatený hlas, který nepatřil Louise. „To jsem já. Čekám dole v hale.“

„Jenny?“

Jasně. Najednou jsem si vzpomněla. Jdu s ní k doktorce.

„Promiň. Hned jsem dole.“

Nemají pokoj svévolníci. A přátelé Jenny Lopezové taky ne.

Přestože si Jenny obula boty ve stylu „berte mě vážně“ a tvářila se nanejvýš odhodlaně, poznala jsem, že je nervózní. Celou cestu po Madison Avenue mluvila o svých plánech na Jenny juniorku (případně juniora), ale nějak se nedalo poznat, jestli se snaží přesvědčit mě nebo sebe, že je to dobrý nápad. Tíše jsem poslouchala a vydávala povzbudivé zvuky dost často, aby to znělo loajálně, ne ovšem natolik pravidelně, aby si myslela, že se rozplývám nadšením. Protože nadšená jsem nebyla. Ve chvíli, kdy jsme dorazily na místo, jsem uslyšela, jak mi v tašce od Marca Jacobse zvoní mobil, ale jelikož Jenny úplně zesinala, rozhodla jsem se nechat ho zvonit, dokud se nepřepne na hlasovou schránku.

„Je to úplně běžná návštěva u doktorky, nemáš se čeho bát,“ broukla jsem, vzala Jenny za ruku a stiskla.

„Já vím,“ odpověděla s absolutně nulovým přesvědčením. „Jen se chci zeptat na pár věcí.“

Zastavila se před mrakodrapem a podívala se vzhůru.

„Můžeme pak zajít na drink?“ zeptala se.

„Můžeme.“

„Protože až do toho vlítnu, nebudu moct pít, že jo?“ Trochu se jí třásl hlas, i když se smála. „Tak si mě co nejvíc užij, dokud můžeš.“

„Pojďme.“ Vtáhla jsem ji dovnitř noblesními dveřmi ze skla a zlata a zaculila se na vrátného. Když je Jenny tak nervózní už jen z otázek, možná má Alex pravdu a všechno ji ještě do Nového roku přejde. „Ať k té doktorce nepřijdeme pozdě.“

Dotyčnou lékařkou byla Erinina gynekoložka a někdejší spolubydlící z koleje, doktorka Laura, a její ordinace – na rozdíl od těch, které jsem

kdy měla to potěšení navštívit u britské Národní zdravotní služby – se podobala lázním. V přepychové čekárně byly místo zahnědlých umělohmotných kytek orchideje, místo letního speciálu *Take a Break* z roku 1996 výtisky *Vogue* a *W* a nikde jsem neviděla ani jednu polámanou magnetickou kreslicí tabulku. Spíš jsem čekala, že mi tu nabídnou manikúru.

„Jenny?“ Doktorka Laura Morganová otevřela dveře z matného skla téměř ve stejnou chvíli, kdy jsme se usadily. „A taky Angela! Výborně. Pojdte dál, dámy.“

Samozřejmě jsem slyšela o tom, že jsou doktoři v Americe zazobaní, a s Laurou jsem se už párkrát setkala – na Erinině svatbě a při různých příležitostech souvisejících s dětmi –, ale nikdy jsem si neuvědomila, že bude i v práci až tak, ano, oslnivá. Lesklé černé vlasy si svázala do perfektního ohonu a pod přiléhavým bílým pláštěm měla senzační bílou blůzku z hedvábí a úzké kalhoty v barvě velbloudí srsti. Mou všeobecnou zásadou je nenávidět ženy, které vypadají dobře v kalhotách, především proto, že mně nesluší, a jí sekly přímo úžasně. A béžové loubotinky taky nevadily. Byla jsem trošku nevrlá kvůli svým kotníkovým kozačkám Topshop, ale pak jsem si připomněla, že už jsem před časem loubotinky měla a zase je mít budu. Jen co usoudím, že jsem dost dospělá, abych je nezničila hned při prvním nošení. A vůbec, jak jsem se v duchu upozornila pokaždé, když v nich Delia vtančila do kanceláře, na tomto světě jsou i jiné boty. Jen prostě žádné nejsou tak hezké.

„Takže, Erin říká, že mě chcete vidět.“ Laura nás nasměrovala do pohodlné ordinace ve světle zelených, svěže bílých a hebců růžových odstínech, a zavolala na asistentku, ať přinese kávu. Její asistentka byla od hlavy až po paty zahalená do pracovního úboru s květinovým vzorem, jemuž nahoře vévodil zamračený výraz sdělující „kvůli té vaší narychlo domluvené návštěvě tady musím trčet přesčas“. Všimla jsem si, že značkové boty nejsou součástí uniformy. Ubožáčka. „Nebo aspoň říká, že mě chce vidět Jenny. Co pro tebe můžu udělat?“

„Chci mít dítě,“ prohlásila Jenny a naklonila se v naducané pohovce dopředu; sebevědomí se k ní najednou vrátilo v desetinásobné míře. „A chtěla bych se ujistit, že je všechno, jak má být.“

„To jsou vzrušující zprávy,“ odpověděla Laura, krátce pohlédla na můj starostlivý výraz a pak zase na Jenny s maniacky vytřeštěnýma očima. „Jen si to chci ověřit – nepřicházím o rozum, že ne? Vy dvě k sobě nepatříte jako pár?“

„Probůh, jako my dvě?“ Jenny na mě vyděšeně pohlédla. „Do hajzlu, umíš si to představit?“

„Myslím, že se snaží říct ne,“ překládala jsem. „Jsem tady kvůli morální podpoře.“

„A její manžel by jí taky chtěl udělat dítě,“ dodala Jenny. „Ale ona pořád ‚la la la, teď zrovna dítě nepotřebuju‘, že jo, Angie?“

„Můžeme řešit jednu krizi po druhé?“ Vrhla jsem na Jenny co nejhnevější pohled na způsob „chovej se slušně“. Jako obvykle ho ignorovala. „O mě si nedělejte starosti.“

„Nedělám si starosti ani o jednu z vás.“ Laura zaklepala propiskou o stůl a zůstala impozantně klidná. „Obě vypadáte vcelku zdravě, není tu věkové riziko, opravdu nevidím žádné problémy. Ale velice ráda vás prohlédnu a vezmu vám vzorky krve. Můžeme udělat pár testů, abychom se ujistily, že jsou v pořádku vaše hormony, a pak už opravdu bude všechno jen na vás a otci dítěte. Nebo spíš tatíncích, že...“

„To zní skvěle,“ hlesla Jenny a ramena jí v černém saku trochu poklesla. „Totiž, z technického hlediska teď zrovna nemám pro dítě tatku, ale chci vědět, jestli jaksepatří funguju.“

„Ehm, jistě.“ Laura se chvíli tvářila zmateně a pak zase začala poklepávat propiskou. „Ale tuhle věc chceš řešit bezprostředně?“

„Ano.“

Jako na zavolanou otevřela dveře Lauřina asistentka. Na tácu nesla tři šálky, konvici kávy, konev s horkou vodou a všemožné druhy čaje, smetany a cukrů. Jak daleko od domova jsem se octla! U svého doktora v Anglii dostanu přinejlepším papírový pohárek s vodou z kohoutku, když se mám vymočít a nechce se mi. Z nějakého důvodu vím naprosto jistě, že za to může Margaret Thatcherová.

„Vídám hodně svobodných žen po třicítce, které jen chtějí všechno zkontrolovat. Jak víš, v dnešní době je spousta možností.“ Laura si vzala šálek, nalila si dvojitou dávku černého kafe a nasypala do něj tři sáčky

umělého sladidla. „Kdyby sis chtěla o svých pocitech s někým popovídat, můžu ti doporučit terapeuta. Než začneš něco podnikat.“

Chytrá doktorka Laura. Chystala jsem si šálek Earl Grey a vděčně se na ni pousmála. Jo, ať Jenny pošle ke cvokaři! Jen na ni mrkne a bude mu to jasné. Popadne ji, připne jí pás cudnosti a klíč zahodí do East River.

„Uvidíme.“ Jenny si pítí nevšímala, zkrřížila paže a začala bubnovat prsty o předloktí. „Můžeme teď udělat ty testy na krev a hormony?“

„Jistě.“ Laura se klidně napila, odložila šálek a stiskla tlačítko na telefonu. „Theresa všechno přichystá ve vedlejší místnosti. Vezmeme vás obě současně.“

„Obě?“ Horký čaj vyšplíchl na podlahu. „Já jsem v pohodě. Vážně.“

„Chci, aby sis ty testy nechala udělat,“ pustila se do mě okamžitě Jenny. „Určitě neuškodí vědět, že je všechno v pořádku, ne?“

„Co je tu k vědění?“ zašeptala jsem s úsměvem. Bylo těžké být vylekaná, naštvaná a přitom zdvořilá, protože u doktorů se musím chovat slušně, jak tvrdí máma. „Žádné testy nepotřebuju. Ne, do toho nejdu.“

Pro kamarádky jsem ochotná udělat hodně, například s nimi chodím v pátek večer po doktorech, držím jim vlasy, když mi zvracejí do klína, dokonce se dívám na brutální psychothrillery jako *Hra o přežití*, ale teď šlo o něco jiného. Jenny mě doslova žádala, abych pro ni prolévala krev. A přitom ji ani nepotřebovala.

„Všechno pochopitelně zůstane jen mezi námi.“ Laura vstala a upravila si bílý plášť. „Prostě přátelská službička. Do tvých záznamů se nic nedostane, jen si to z legrace zkusíš.“

„Je snad legrace nechat si zabodnout jehlu do ruky?“ zeptala jsem se. „Teda pokud zrovna někdo není na heráku?“

„Teď asi... žertuješ, že ano?“ Laura se najednou tvářila velice znepokojeně. „Protože tyhle věci se v testech rozhodně projeví.“

„Nejsem na heráku,“ zasténala jsem. „Prostě si nemyslím, že ty testy potřebuju.“

„Udělej to pro mě.“ Jenny mě drapla za ruku a prakticky mě odtáhla z té pěkně uklidňující ordinace do místnosti ani zdaleka ne tak rafinovaně osvětlené a plné všelijakých středověce vyhlížejících nástrojů. Taky tam stál ten stůl. Vyšetřovací. Se třmeny. Cítila jsem, jak se mi vagina svírá na protest.

„Odeberu jen trošku krve.“ Laura si s nepříliš konejšivým plesknutím natáhla gumové rukavice. „A pak ještě zkontrolujeme moč, s tím ani nepotřebujete mou pomoc. Za dva týdny přijdou výsledky a ukážou, jak na tom jste obecně, jakou máte hormonální hladinu a s kolika vajíčky můžeme počítat.“

Zatímco Jenny si hned horlivě svlékla sako a vyhrnula rukáv, já se trochu zamyslela nad svými vajíčky. Fakticky jsem se jimi nikdy dřív nezabývala, pokud jsem zrovna některé neproklínala, že mě uvěznilo na gauči s termoforem a sklenicí nutely, když se mi hezky pomaloučku vyplavovalo z dělohy, zatímco já se svíjela v křečích. Ale lidi pořád mluví o špatných vajíčkách. Co když jsou i ta moje špatná? Jasně, oplodní je Alexovo supersperma, takže mají celkem kliku, ale i tak existuje velká šance, že budou mít tátovy zažívací potíže, mámino astma a moje ploché nohy. Vysoké kramfleky jsou pro mě utrpení. Svému budoucímu dítěti bych to nepřála. Ale co jestli už nic jiného nezbyvá? Astmatické děti s věčně zaraženými větry, které nemůžou chodit v ničem s podpatky nad sedm centáků. Kariéra modelky a prostitutky už předem nepřichází v úvahu. Co když mě při příští menstruaci opustí poslední slušné vajíčko? Má poslední šance přivést na svět profesionálního fotbalistu, nositele Nobelovy ceny za mír nebo aspoň semifinalistu *X-Factoru*?

„Angelo, teď ty.“

Jenny si opatrně tiskla kulatý kousek náplasti na vnitřní straně předloktí a Laura se ke mně blížila s kusem gumového obinadla a injekční stříkačkou.

„Připravená?“ zeptala se.

„Ne,“ odpověděla jsem.

Pánbůhví, že jsem nelhala.

Kapitola třetí

K nejběžnějším frázím, které slyším v New Yorku, patří věta „rozjed to ve velkém, nebo jed' domů s prázdnou“. Tohle megalomanství mě obvykle těší. Všechno je tu trochu přehnané – lidi víc dřou, bary se otvírají později a součástí každého jídla je slanina –, ale dnes se i počasí chovalo jako skutečný Newyorčan. Když jsem vyšla z bytu, vítr řádl jako tajfun a do tváří mě nelitostně šlehala plískanice se sněhem. Ať už živly takhle rozběsnil kdokoli, zasloužil by nakopnout. Takové dny mi vždycky připomněly, že vlastně nejsem Newyorčanka. Holka, co se v tomhle městě narodila a vyrostla, by na sebe hodila bundu North Face, zabrbkala něco jako „žádná sláva“ a šla by si po svých. Já stála na prahu ve vlněném plášti s kapucí a elegantním šátkem – okamžitě se promácel – a kňučela, dokud ke mně nepřifícel volný taxík. Snad nikdy v životě mě tolik netěšilo mávnout paží a hupnout do auta. Tohle město je velkorysé a nepředpojaté, ale vraždění občanů jen proto, že jste měli večer předtím příliš mnoho drinků a ne dost párků v rohlíku, se tu obvykle netoleruje a usoudila jsem, že v předvánočním čase už vůbec ne.

Jakmile jsme s Jenny vypadly od doktorky Laury, zamířily jsme rovnou do St. Regisu na večeri, jenže se zvrhla v miskou oříšků a tři martini u baru, což není moc výživná volba a ráno vám neusnadní cestu do práce. Díkybohu, že je v tomhle městě i v prosinci přijatelné nosit v interiéru sluneční brýle. Holky v kanclu se sice mračily na kombinaci mých pohodlnoučkových legín, ležérního zavinovacího svetříku Club Monaco a válenek Ugg, ale byla jsem si jakžtakž jistá, že kolem nich pronesu mastný sendvič s vajíčky, slaninou a sýrem, aniž by ho někdo zmerčil. Taška mi bude zavánět týdný. Božsky zavánět.

Jen co jsem se usadila k prvnímu soustu, zazvonil telefon. Rychle jsem

po něm chňapla, abych zarazila rámus, a chvíli zápolila se sluchátkem, než se mi konečně podařilo přijmout hovor.

„Angelo? Tady je Mandy z personálního. Přišli první uchazeči o asistentskou pozici. Kdy dorazíš nahoru?“

Asistentská pozice. Pohovory. Budu tam muset sedět a mluvit s neznámými lidmi o práci, kterou jsem jim fakt nechtěla dát. Vrhla jsem toužebný pohled na umaštěný papírový balíček v tašce a popotáhla.

„Za pět minut jsem tam,“ zabručela jsem do telefonu. „Kolik jich je?“

„Osm,“ odpověděla Mandy. „Tak za pět minut.“

Chvilku jsem hloubala nad tím, jestli personalistky v Condé Nast takhle mluví s Annou Wintourovou. Ukousla jsem jedno lahůdkové sousto ze sendviče a rozmrzele se zvedla. Asi ano, usoudila jsem. Odevzdat posudky včas musí i ďáblice nosící Pradu, že jo?

Při pohovorech jsem samozřejmě trpěla jako pes.

Bylo by to nesnesitelné, i kdybych v hlavě neměla sedmnáctičlenný orchestr, v němž všichni najednou ladí své nástroje, a můj žaludek se nechoval, jako by se octl na horské dráze výletní lodi brázdící rozbourané moře. Tím nejzajímavějším, na co jsem se musela soustředit, byla úporná snaha nezvracet. Přicházeli jeden za druhým, nehorázně překvalifikovaní kluci a holky s lesklými vlasy a oblečením jako ze škatulky, posadili se a předváděli mi výsledky přílišně drahých dětských ortodontů a ještě dražšího vzdělání. Všichni měli dokonalý účes, jediný vlásek netrčel nakřivo, a žádný z nich se ráno neprobudil ani trošku upatlaný od vlastního blinkání. Je divné připadat si krapet méněcenně oproti někomu, kdo vám má asistovat? Alistair, Chessa, Tessa, Betsy, Beatrice, Sarah, Sarah a Sára tvořili úplně stejný lidský druh. Tedy Alistair se od dívek přece jen odlišoval, ale zas až tolik ne, protože i on měl velice drahé značkové boty a rád se pusinkoval s kluky. Jasně, čišela z nich elegance, ale nic víc. Všichni chodili na děsně drahé univerzity a vystudovali nějaký perspektivní humanitní obor, který jim v reálném světě nejspíš bude úplně pro kočku. Všichni bydleli u rodičů v Upper East Side nebo se právě přistěhovali do Brooklynu a měli bezpočet dokladů o absolvované praxi. V podstatě z toho jasně vyplývalo, že jsou slušně

zazobaní. Ne že bych já osobně vyrůstala v naprosté bídě nebo v New Yorku za dobu, kdy tam žiju, nepoznala hodně bohaté lidi, co se vůbec nechovají příšerně, ale fakt je, že mě ten lehce rozostřený lesk, jenž lidem dodávají peníze, znervózňuje. Představa, že žádám o přinesení kafe někoho, kdo si cestou domů po flámu ve Wetherspoons nikdy nemusel svítit v kabelce mobilem se skoro vyčerpaným kreditem, aby vyhrabal poslední libru na zakoupení kebabu, mi fakt připadala... trošku divná.

Pohovory se příšerně táhly a já zjišťovala, že jsou všichni dokonale zdvořilí a senzačně zběhlí v umění předvést se. Všichni chtěli dělat novinářinu a jevíli obrovské nadšení nad příležitostí pracovat pro tak zábavný a fantastický časopis jako *Gloss*. Bla bla bla. Proč někoho nenapadlo podmáznout mě sváčou? Kdyby mi přinesli pytlík chipsů, po hodině bych jim přenechala svou práci. Jen co mi Tessa dovykládala o lidsky krásném blogu pro milovníky koťátek, za který získala jakousi cenu, a odplula ven na oblačku vůně Chanel, vyskočila jsem na nohy a řekla Mandy, že mě čeká hrozně důležitý konferenční hovor a je absolutně nezbytné, abych se vrátila k sobě. V žádném případě jsem tam nehodlala sedět a probírat rafinované rozdíly mezi studiem Sarah a Sárý – když ta první se kromě angličtiny specializovala na teorii feminismu a ta druhá si vedle angličtiny jako hlavního oboru evidentně pěstovala závislost na koksu. Cítila jsem se, jako kdybych právě mluvila s kompletním hereckým obsazením *Super Drbny*, a fakt jsem si potřebovala v klidu vydechnout.

Ale na tohle jsem mohla rovnou zapomenout. Jen co jsem se zmoženě přivlekla do svého kumbálu ve společné kanceláři, uviděla jsem, jak z křesílka před mým stolem vykukuje blondatá hlava. Delia. Možná mě aspoň polituje, napadlo mě a trošku jsem se rozveselila při představě chápavého přikyvování. A co je hlavní, Delia mě nebude soudit, až se budu cpát sendvičem se studenými vejci.

„Do hajzlu,“ zahlásila jsem, strčila do skleněných dveří a nechala je za sebou s rámusem zavřít. „Dělat pohovory je děsná facha. Ze všeho nejvíc se mi chce zabořit hlavu do škopku zmrzliny a všechnu ji zblajznout.“

„Fuj.“ Delia nakrčila mrňavý nosík – žádná plastika – a vrhla na mě nejznechucenější pohled, na jaký se zmohla. Což by u Delie byla divná reakce, kdyby tam opravdu seděla Delia. Omyl. Pochopitelně jsem se

kardinálně spletla, protože z dneška se klubal den, kdy se úplně všechno podělá, a to mohlo znamenat jen jednu věc. Navštívila mě Deliina sestra a dvojče Cici.

Sakra, sakra, sakra.

Sesula jsem se na židli a zírala na ni. Podobně se cítím, když jsem v jedné místnosti s pavoukem – chci, aby zmizel, ale netroufám si spustit z něj oči pro případ, že by se na mě vrhl, až se nebudu dívat.

„Cici,“ hlesla jsem nakonec.

„Angelo,“ odpověděla a místo znechuceného výrazu nasadila neslaný nemastný nenucený úsměv – došlo mi, že jsem ho právě viděla na tvářích těch ubohých bohatých holčin, s nimiž jsem dělala pohovor.

„Jsem dnes hrozně utahaná.“ Modlila jsem se, aby sebou Cici hodila. „Můžeš mi prostě jednu ubalit a odejít?“

Chvilku si mě prohlížela, aniž hnula brvou, pak zaklonila hlavu a děsivě se zasmála způsobem, jaký jsem až dosud viděla jen zapsaný v Jennyiných nejsílenějších textovkách. „Hahahahaha. No to je sranda.“

„Myslíš?“

Na okamžik jsem si opravdu přála mít pod stolem nainstalované poplašné tlačítko.

„No... jo.“

Nadechla jsem se, vydechla a čekala. Cici evidentně netušila, o čem mluvím. Chovala se stejně jako vždycky, ale něco tady nehrálo, i když jsem nedokázala přesně určit, o co jde. Místo super trendy ohozu si oblékla džíny s rozšířenými nohavicemi a vcelku normální svetřík a vlasy měla sice pořád nádherné, ale tentokrát nevypadaly, jako by si je před chvilkou vyžehlila. Umírala snad? Mrkla jsem pod stůl. Vzala si tenisky. Nic s kramfleky. Dokonalá obuv pro rychlý útek.

„Jo tak.“ Konečně jí to docvaklo. „Protože si myslíš, že tě nenávidím, a kvůli všemu, co se stalo.“

Usoudila jsem, že když Cici mluví o „všem, co se stalo“, má na mysli, jak před časem v Paříži nechala vyhodit do luftu můj kufr a ve snaze zničit mi kariéru vydírala mou asistentku a nutila ji házet mi klacky pod nohy. Nebo třeba jak jsem kvůli ní dostala padáka, což znamenalo, že jsem málem přišla o vízum a mohli mě deportovat. Nebo možná jak se

pokoušela zničit *Gloss*, časopis, na němž pracovala její vlastní sestra, ještě než vůbec začal vycházet. Na tohle zákeřné jednání jsem samozřejmě reagovala s důstojným, dospěláckým nadhledem. Kromě toho incidentu, kdy z ní Louisa málem vymlátila duši. Což si Cici rozhodně zasloužila.

„Jestli tu nejsi proto, abys mi zkazila život nebo přinejmenším Vánoce, tak co chceš?“ zeptala jsem se. Na další rvačku jsem neměla sílu, ačkoli poblít ji by bylo nové a nejspíš vcelku účinné.

„No, Deedee říkala, že potřebuješ novou asistentku.“ Cici zvedla ruce a teatrálně jima třepala. Měla úplně olámané a okousané nehty. Cici Spencerová nezašla na manikúru... Jasně, určitě umírala. „Jsem tady, jako že budu tvoje nová asistentka.“

V situacích, kdy by většina lidí oněměla, se bohužel velice často projeví můj zvyk vykřikovat sprostá slova a vydávat nesrozumitelné zvuky. V tomhle případě jsem jednoduše zkoprněla.

„Já vím, měly jsme spolu nějaký spory,“ pokračovala Cici – vůbec si nevšímalá mého vyděšeného výrazu a hrůzy v očích. „Ale úplně jsem se změnila. Jela jsem do Indie. Na kurz jógy.“

Aby mě přesvědčila o kompletním a naprostém spirituálním posunu, zatahala se za copánek propletený zlatými a červenými nitkami, ukrytý ve vlasech.

„Byla jsem tam šest týdnů.“

Na chvilku mě hodně vyděsilo pomyšlení, že jsem se možná večer upila k smrti a tohle je nějaká zkouška v očistci. Rychlý a bolestný štípanec do paže mě ujistil, že ať se mi to líbí nebo ne, tohle se fakt děje.

„Takže sis zajela do lázní v Indii, nechala sis udělat vlasy a teď seš nověj člověk?“ Chtěla jsem si ujasnit všechna fakta, než zavolám poldy.

„Jo, říkali tomu lázně.“ Cici vytáhla obočí. „Ale netroufla jsem si jít sama do páry a vzala jsem si své ručníky. A z nějakýho důvodu jsou tam všude krávy a sloni.“

„Možná proto, že je to Indie?“ přispěla jsem nápovědou.

„Jo, lázně v Indii,“ zopakovala.

„Chápu.“ Z posledních sil jsem se zvedla na nohy, přitiskla ruce na stůl a vehementně se snažila vypadat tvrdě a nedat najevo, že by mě porazilo i kotě, kdyby do mě strčilo fouskem. „Fakt žasnu, ale teď abys snad